

**Gyászlobogó
a budakeszi református
templom ormán**

Mikor mindenki teli szájjal nevetett a humorán, ami fanyar volt és különleges, néha önironikus, néha ironikus, ő csak elnézően mosolygott, és nézett ránk azzal a kicsit szomorú, szinte búcsúzkodó nézéssel, ami az utóbbi időben jellemző volt rá. Gyorsan és szigorúan akarta. Mindent, amit még megtehetett. Gyorsan? Igen. Mintha azt mondta volna: „Gyerünk, gyerekek, mindjárt meg kell halni, aztán még itt ez a rengeteg munka!” Céllok és tervek. Az alkotó, a kreatív ember soha nem fogy ki belőlük. Csak az idő fogy el.

Ő szép, emberi sorsban mérve hosszú időt kapott. De nem elég hosszú időt. Van, aki

végigunatkozta, végigvegetálta az életet. Eszébe sem jut nyomot hagyni ezen a világon, sem a másik ember lelkében. **Zákányi Zsolt**, Liszt-díjas karnagy, a Tanár Úr betöltött egy különleges, egyedi helyet itt, a földön, ahova nem léphet senki ezentúl, ahol csak a hiány marad. De ez a hiány valami nyugalmat és békességet is ad. Mert ebben a kaotikus, diszharmonikus világban azt sugallta, hogy valami – valaki – a helyén volt, hogy mégis van remény arra, hogy betöltsük hivatásunkat.

Az utolsó éveiben a Budakeszi Református Vegyeskart vezette. Néhány évig azon szerencsések közé tartozhattam, akik a „keze alatt” énekelhetek. Aztán elkésve a próbáról, sőt rendszertelenül járogatva, bizony megkaptam tőle a fejmosásomat. Nem volt kivétel. Nem számított a magyarázat: túl sok a munkám.

Mert amihez odaadjuk magunkat, azt odaadással kell végezni. Az éneklést is. Ő így élt, és ezt várta el másoktól is. Szükség volt rá máshol, azért hívták el. Karnagy nélkül volt az angyalok kara.

B. Bíró Ildikó

Búcsú Zákányi Zsolt Karnagy Úrtól

Sokszor énekeltem már Mozart Requiemjét az elmúlt évtizedekben. Szomorú aktualitás, hogy Vele először október végén, Budakeszin találkoztam. A Requiemet vezényelte a Budakeszi Református Vegyeskar élén. Hallottam róla, neve nem volt ismeretlen előttem, hiszen a pályán töltött hosszú idő akkor is ismerőssé teszi a zenészeket, ha a közös munkára éveket, évtizedeket kel várni.

Elindultam hát Nagykovácsiból a koncertre, Budakeszire, avval a jól ismert izgalommal, ami mindig eltölt, ha közönség elé kell állnom. Ez a lámpaláz, amiből már nem tudok kigyógyulni, hiába a koncertek, előadások hosszú sora. Ilyenkor mindig abban bízom, hogy aki majd a pulpituson áll, segít. Segít, mert ő a karmester, akiben bízni lehet és kell, ő az, akire ha felnézünk éneklés közben, biztonságot ad, akinek tekintetéből kiolvasható, hogy elégedett-e velünk, aki a darabot összefogja, irányt szabva a mi örömeinknek és a közönség vágyainak is.

Igen, a mi örömeinknek is. Hiszen öröm az éneklés, öröm a muzsikálás. Nála jobban ezt kevesen tudták. Aki kórust alapít, tanít, koncertezik, a művészetben, zenében él, tapasztalja a szárnyalást, és szárnyalni tanít. Életem első, meghatározó élménye volt az a könyv, mely J. S. Bach életéről szól. Talán tíz éves lehettem, amikor olvastam. Tanított, komponált, vezényelt, koncertezett: megtett mindent, amire kijelölte Őt az Isten. Így volt Zákányi tanár úr, karnagy úr rokon minden zenéssel, aki hasonlóan szolgálta talentumával. Tanít, vezényel, nevel, muzsikál, megismerteti velünk az értéket egy olyan világban, melyben mindennapi kenyérként kellene fogyasztanunk a lelket, embert formáló művészetet.

Bizonyos, hogy volt még számunkra mondanivalója. Bizonyos, hogy sok felemelő percet, órát szerezhetett volna még nekünk. Az is bizonyos, hogy most, halála után is folytatni kell! Ő is folytatná, ha élne. Tele volt a templom október 22-én. Öröm volt látni a várakozó arcokat. Öröm volt dolgozni vele. Nem gondoltam akkor arra, hogy a Requiem, amit akkor énekelünk, hamarosan érte is szól majd.

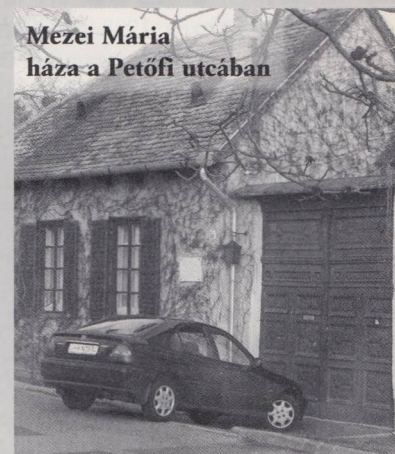
Zenében, tanításban, vezénylésben, békében hosszú utat kívánok Neked, Tanár Úr!

Gulyás Dénes.

Tragédia történt január 22-én, Budapesten, a Munkaügyi Bíróságon. Az egyik tárgyalás hirtelen megszakadt: **Nagy Lajos**, Zsámbék korábbi önkormányzati képviselője, az egyik perbáli ipari üzem vezetője, az aulában összeesett és meghalt. A helyszínre érkezett mentők már nem tudták visszahozni a halálból. A délelőtti órákban a zsámbéki közélet több prominens személyisége gyülekezett a bíróság folyosóján, hogy felperesként, alperesként, vagy éppen tanúként álljon a bírónő színe elé abban a munkaügyi perben, amit a település korábbi polgármestere, **Horváth Gellértné** indított egykori munkáltatója ellen. Nagy Lajos szemtanú szerint már a tárgyalás előtti napokban rosszulre panaszkodott. Amikor szólították, bement az aulába. Úgy negyedórja lehetett benn, amikor a tárgyaló ajtaja hirtelen kivágódott, és a folyosón várakozók megpillantották a földön fekvő férfit. A mentők jó tíz perc múlva érkeztek a helyszínre. Megpróbálták újraéleszteni az élettelen testet, de hiába. A zsámbéki közvélemény a tragikus esetet összefüggésbe hozza a településen az elmúlt években az önkormányzatban kialakult áldatlan állapotokkal.

Elhunyt **Lelbach János**. L. J., miután évtizedeken át volt társa **Mezei Máriának**, ugyancsak évtizedeken át, mostani haláláig, gondoskodott arról, hogy a 20. század egyik legnagyobb magyar színésznőjének emlékét méltóképp ápolják Budakeszin, ahol életük jelentős részében éltek együtt. Fontos szerepe volt abban, hogy a településen évek óta mindig megemlékeztek a város egykori híres lakójáról, hogy a kis ház a Petőfi utcában szinte mit sem változott ahhoz képest, amikor még mindketten lakói voltak.

Mint ahogyan abban is, hogy jó esély mutatkozik arra, hogy az épület immár emlékházzá, afféle Mezei Mária Múzeummá váljék.

**Mezei Mária
háza a Petőfi utcában**